

Blauwe sneeuwpoppen

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440547

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Cluster Effect

© 2012 Sandra Berg

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Blauwe Sneeuwpoppen

Door Sandra Berg

Een blauwe sneeuwpop
Zeg, weet je, in een groot paleis
daar loopt heel ongezond.
Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat
een blote koning rond.
Hij zegt als hij naar buiten kijkt:
zeg weet je wat ik doe?
Hoewel het twintig graden vriest
ga ik naar buiten toe.
En zonder jas en zonder das
stapt hij dan in de kou.
Eerst wordt hij wel een beetje rood
maar daarna prachtig blauw.
En als de koningin daarna
naar buiten toe wil gaan.
Dan ziet ze – rillend op het gras
een blauwe sneeuwpop staan.
Ze snapt niet wat er is gebeurd.
Ze weet niet hoe dat kan.
Maar gilt als ze wat beter kijkt:
o jee – dat is mijn man!

Hoofdstuk 1

Molly zat in de slaapcoupé van de trein richting Murjek en keek door het raam naar buiten.

De hele omgeving bestond uit grote witte molshopen, waaronder de wereld verborgen ging. Heel Zweden was ondergesneeuwd.

Vlak voor haar vertrek dreigde de Zweedse koude achterwege te blijven en had ze al gemopperd dat ze voor druilerig weer beter in Nederland kon blijven, maar de weergoden hadden haar gebeden verhoord. Vlak voor haar vertrek naar Zweden had de kou uit het Noorden zich aangekondigd en was de eerste sneeuw gevallen.

Er zou nog een moment komen, waarop ze zich afvroeg of ze daarboven niet een beetje overdreven met de sneeuw en de vrieskou. Maar nu, op dit moment, lekker schommelend in het slaapverwekkende ritme van de trein, genoot ze van het dikke pak sneeuw dat slechts het silhouet van de buitenwereld onder zijn gespreide vleugels liet zien in het zwakke schijnsel van kunstmatige licht dat de voorbischuivende steden en dorpen tot leven wekte.

Al toen ze uit Stockholm vertrok, nu langer

dan een uur geleden, had de duisternis zijn tentakels over het land uitgestrekt. Aan niets was te merken dat de dagen alweer langer werden. Misschien omdat Zweden in de winter kortere dagen kende dan Nederland en ze daardoor terug leek te gaan in de tijd. Of misschien omdat het evengoed pas begin februari was en de winter nog steeds zijn hoogtijdagen vierde.

Molly rekte zich uit, kreunde luidruchtig – er was toch niemand in de buurt die het hoorde – en kwam overeind. Een kop koffie zou goed smaken, meende ze. Bovendien was een wandeling richting restauratie een aardige afleiding en kon ze nog eens wat mensen ontmoeten.

Ze bekeek zichzelf even in de spiegel boven de kleine wastafel van de slaapcoupé.

Haar gezicht was bleek, als altijd, maar haar wangen bolden rossig op. Ze had pretoogjes, beweerden vrienden. Misschien was dat zo.

Ze grijsde naar haar spiegelbeeld en schikte de dikke vlecht met roodblond haar, die half over haar schouder hing.

Ze droeg een warme winterbroek met bretels en een wollig coltruitje, dat ze vlak voor de reis had gekocht en bijzonder aangenaam voelde. Eigenlijk vond ze dat het geheel haar heel aardig stond. Ze mocht er wezen. Geen knap

gelikt model uit een tijdschrift, maar een aardige meid met gezonde wangen en vrolijke ogen, lekker wollig gekleed in fluffig goed.

Ze knipoogde naar zichzelf, maakte een kwartdraai en liep haar rijdende kamer voor de nacht uit.

Ze kwam daarbij bijna in botsing met een blonde vrouw met opgestoken blond haar en een klassiek knap, maar veel te ernstig gezicht.

De vrouw verontschuldigde zich gehaast zenuwachtig in een mengelmoes van Duits en Zweeds en liep met vlugge passen door naar de coupé in een volgende wagon.

Omdat Molly ook die kant uit moest, liep ze achter de nerveus ogende dame aan.

Niemand zou zo nerveus moeten zijn, als je op vakantie ging, bedacht Molly. Maar misschien ging de vrouw niet op vakantie. Misschien had ze alle redenen om zenuwachtig te zijn.

Molly zag hoe de vrouw een coupé binnen glipte en hoorde meteen de nijldige stem van een kerel die ze niet zag maar evengoed meteen niet mocht.

Hij praatte Zweeds en Molly verstond niet wat hij zei, maar het leed geen twijfel dat hij woedend was.

De vrouw stamelde nauwelijks verstaanbare

woorden in hetzelfde Duits-Zweedse mixtaal-
tje waarin ze zich tegenover Molly had geëxcu-
seerd.

Molly voelde meteen medelijden met haar,
maar ook een lichte irritatie. Zo liet je je ten-
slotte niet behandelen.

Ze aarzelde nauwelijks een seconde toen ze
de coupé bereikte, bleef staan en keek ongege-
neerd naar binnen.

De man merkte haar aanwezigheid meteen
op en beantwoordde haar blik met een brutale
vrijpostigheid.

Hij zag er vrij goed uit ondanks zijn leeftijd,
die vast ergens in de tweede helft van de veertig
lag; een wat verweerde, maar redelijke knappe
kop met dik donker haar, een hangsnor – die
hem helaas goed stond – en een goed figuur.

Ze kon zich voorstellen dat vrouwen voor dat
uiterlijk vielen. De appel van sneeuwvitje, be-
dacht ze. Mooie buitenkant, rotte binnenkant.

Dat ze hem niet kende, speelde geen rol. De
man deugde niet. Het was afkeer op het eerste
gezicht. Intense afkeer.

Hij zei op een tamelijk felle toon iets tegen
haar dat ze niet verstond. ‘Wat zeg je?’ vroeg
ze in het Engels, terwijl ze de wat angstig toe-
kijkende vrouw een blik toewierp. Er lag een

kleine uitdaging in haar stem, waarvan ze zich goed bewust was. De uitdaging was aan hem gericht.

De vrouw ontweek haar blik.

‘Weet je niet dat het onbeleefd is om bij mensen naar binnen te kijken?’ vroeg de man in zeer correct Engels.

‘Weet je niet dat het onbeleefd is om tegen je vrouw tekeer te gaan?’ kaatste Molly terug.

De man vernauwde zijn ogen een beetje. Hij leek een inschatting te maken van de jonge vrouw die daar in zijn deuropening stond. ‘Ik geloof niet dat een meningsverschil tussen mij en mijn vrouw jou aangaat.’

‘Ik heb het gevoel dat het meningsverschil van een kant komt,’ antwoordde Molly. Ze beantwoordde zijn blik zonder enige schroom. ‘Misschien wel,’ zei de man. ‘Heb je daar moeite mee?’

‘Ja.’

‘Dat is dan jammer voor jou. Maar ik zou je willen adviseren om iemand anders met je heldhaftigheid te gaan redden. Mijn vrouw heeft je hulp niet nodig. Bemoei je dus maar met je eigen zaken. Als je die tenminste hebt. Iets wat ik ernstig betwijfel.’ Hij gooide de deur voor haar neus dicht.

‘Hufter,’ mompelde Molly. Ze keek nog even naar de gesloten deur, hoorde slechts gedempte stemmen en besloot dat hij in ieder geval was gekalmeerd.

Wat mankeerde vrouwen in hemelsnaam om zo’n vent te trouwen? De vrouw van de arrogante kwast was nochtans een mooie vrouw en minstens tien tot vijftien jaar jonger. Maar was dat niet altijd het geval met dat soort kerels? Kozen die niet altijd voor een veel jongere vrouw om hun eigen status op te schroeven? Bij voorkeur een vrouw die niet van zich af beet?

Molly schudde haar hoofd en liep door naar de restauratie.

Haar intense hoop om de man nooit meer te zien, zou zeker niet worden ingewilligd. Verre van dat.

Maar daar wist ze nog niets vanaf, toen ze de restauratie binnen liep en achter een jonge man met interessante achterkant ging staan om een kop koffie te bestellen.

Ze vroeg zich af hoe de voorkant van de man eruit zag en stootte hem zogenaamd per ongeluk aan. Een tactiek die altijd weer werkte.

De man draaide zich om en Molly constateerde tevreden dat de voorkant er ook mocht wezen.

Hij was niet knap volgens de normen van de catwalk, maar hij had een leuk – en slecht geschoren – gezicht met nieuwsgierige blauwe ogen en een ietwat scheve mond die een kleine bijna-grijs liet zien.

‘Sorry,’ loog Molly, terwijl ze naar hem glimlachte.

Hij glimlachte terug. ‘Ook naar de wintermarkt?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk. Toeristenattractie bij uitstek toch? Ik denk dat iedereen in deze trein erheen gaat.’ Ze dacht even aan de nerveuze half-Duitse en haar Zweedse tiran en voegde ‘Bijna iedereen’ eraan toe.

‘Misschien wel.’

De lange spichtige man achter de kleine toonbank van de restauratie, die enigszins aan een uit de kluiten gewassen spitsmuis deed denken, schraapte zijn keel om aandacht te trekken en vroeg Molly’s gesprekspartner op een luide en misschien ietwat ongeduldige toon wat hij wilde hebben. De leuk ogende man wendde zich met een verontschuldiging schouderophalen tot de restauratieman om zijn bestelling – een kop koffie en een Zweeds kaneelbroodje in celofaanverpakking – op te geven.

Molly keek hem nog even na, toen hij met